

der mørkt. Moderen havde aabnet Øjnene; men hun kunde ikke længere skelne hans Ansigtstræk.

Der blev overhovedet ikke talt mere. Per rejste sig kort efter, og idet Moderen til Afsked kyssede ham paa Panden, hviskede hun over ham:

„Gud Herren skænke dig naadig Fred!“

Ikke mange Minutter efter kørte Per til Stationen. Hans Søskende var imidlertid kommen tilbage fra Kirkegaarden; men han kørte alene og havde endog meget bestemt afslaaet alle Tilbud om Følgeskab.

Da Signe en Timestid senere kom op paa hans Kammer, fandt hun Faderens Ur liggende midt paa Bordet. Det var med tydelig Omhu anbragt saaledes, at det ikke kunde overses og heller ikke fremkalde Indtrykket af at være glemt.